

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΗΤΙΛΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΛΙΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2019 12' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

*Χαραλάμπους ιερομάρτυρος Του θαυματουργού,
Αναστάσιου Ιεροσολύμων, Ζήνωνος οσίου Του Ταχυδρόμου.
Έτος 12^ο Τεύχος 514*

Πόλεμος με τον διάβολο

(Αρχιμανδρίτης Επιφάνιος Οικονόμου)

Στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου, ο Κύριος έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με μία μητέρα σε απόγνωση. Η κόρη της είχε καταληφθεί από δαιμονικές δυνάμεις, με αποτέλεσμα να υφίσταται ισχυρή ψυχική δοκιμασία. Ο Χριστός ακούει την ικεσία της, αλλά δεν επεμβαίνει αμέσως. Δοκιμάζει την πίστη της, επιδεικνύοντας προσποιητή αδιαφορία και περιφρόνηση. Η στάση Του φαντάζει περίεργη, αλλά δεν είναι. Αναμένει ν' αποκαλυφθεί στην ολότητά της η βαθιά πίστη και εμπιστοσύνη της στην Θεϊκή Του παντοδυναμία, να καταστεί η πίστη της παράδειγμα και υπόδειγμα ζωής από τους άλλους ανθρώπους και επεμβαίνει θεραπευτικά, σώζοντας το δοκιμαζόμενο πλάσμα Του.

Δεν είναι λίγες οι φορές που έχουμε ασχοληθεί με το πρόσωπο του διαβόλου, με το διαβρωτικό του έργο και τις απατηλές μεθοδίες του, που σκοπό έχουν την απώλεια και τον ψυχικό όλεθρο του ανθρώπου. Είναι αλήθεια ότι η βίωση της πνευματικής ζωής, είναι ένας συνεχής αγώνας, μία ασταμάτητη πάλη, ένας αδυσώπητος πόλεμος, ανάμεσα στον άνθρωπο του Θεού – ο οποίος θέλει και αγωνίζεται να προκόψει στην αρετή – και στον διάβολο. Ο πόλεμος αυτός δε γίνεται χωρίς αιτία. Μάλιστα, ενίοτε παραχωρείται από τον ίδιο τον Θεό για πολύ συγκεκριμένους λόγους. Ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής επισημαίνει πέντε λόγους για τους οποίους ο Θεός επιτρέπει τον πόλεμο με τον διάβολο.

Ο πρώτος λόγος είναι προκειμένου, μέσα από την πολεμική αναμέτρηση με τον διάβολο να καταφέρουμε να διακρίνουμε εντός μας, την αρετή από την κακία. Είναι αλήθεια πως η διάκριση αυτή δεν είναι πάντα εύκολη, κυρίως στις μέρες μας, κατά τις οποίες τείνει να αμβλυνθεί η αίσθηση της κακίας και της αμαρτίας και να αμνηστευτεί, προκειμένου ο άνθρωπος δήθεν ν' απελευθερωθεί από τα πνευματικά δεσμά με τα οποία τον ελέγχει η Εκκλησία. Αντιλαμβάνεται κανείς πως η διαβολική παγίδα είναι τεράστια και πως, αν ο άνθρωπος δεν προσέξει μπορεί να οδηγηθεί στις χειρότερες εκτροπές και αμαρτίες, χωρίς να συναισθάνεται το μέγεθος της πτώσης και της απομάκρυνσης από το θέλημα του Θεού.

Ο δεύτερος λόγος, κατά τον άγιο Μάξιμο, είναι αφού αποκτήσουμε την αρετή, μέσα από τον πόλεμο με τον διάβολο και τον πόνο που προκαλείται απ' αυτόν, να την εδραιώσουμε μέσα μας. Δεν αρκεί δηλ. μόνο η απόκτηση της αρετής, αλλά και ο αγώνας για την διατήρησή της, αφού ο πονηρός θα κάνει τα πάντα για να μάς παρασύρει στη ζωή της αμαρτίας χρωματίζοντας τα θέλημά της με τα ζωηρότερα χρώματα.

Ο τρίτος λόγος είναι, αφού προκόψουμε στην αρετή, να μην υπερηφανευόμαστε, αλλά να είμαστε ταπεινοί. Στο σημείο αυτό ο Άγιος Μάξιμος επισημαίνει τον κίνδυνο της υπερηφανείας, που συχνά αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι που προκόβουν στην αρετή και στην πνευματική ζωή. Ο κίνδυνος της πτώσης για εκείνους που βρίσκονται ψηλά είναι μεγαλύτερος, τα επακόλουθα δε της πτώσης είναι ολέθρια

και οδυνηρά. Γι' αυτό ο άνθρωποι της αρετής οφείλουν ν' ασκούνται στην ταπείνωση, η οποία ελκύει την χάρη του Θεού.

Η τέταρτη αιτία του πολέμου με τον διάβολο, κατά τον Άγιο Μάξιμο, είναι, αφού δοκιμάσουμε τον πειρασμό της κακίας, να την μισήσουμε με τέλειο και απόλυτο τρόπο. Όποιοι καταφέρουμε να νικήσουμε τον διάβολο σ' αυτόν αδυσώπητο πόλεμο και να δούμε τα αποτελέσματα της κακίας και της αμαρτίας, τότε σίγουρα θα μισήσουμε, με πάθος, τον αμαρτωλό τρόπο ζωής. Και αυτός είναι ο μόνος λόγος για τον οποίο οι άνθρωποι μπορούμε να νιώσουμε μίσος στην ψυχή μας. Όταν αυτό το μίσος στρέφεται κατά του διαβόλου και των έργων του. Είναι μίσος σωτήριο και λυτρωτικό.

Και η πέμπτη αιτία, για την οποία ο Θεός επιτρέπει τον πόλεμο με τον διάβολο είναι, αφού, νικητές πια, απαλλαγούμε από την κυριαρχία της κακίας και των παθών, να μη ξεχάσουμε ούτε την έμφυτη ασθένεια και αδυναμία μας, ούτε και την δύναμη του Θεού, που συνήργησε στον αγώνα μας κατά του διαβόλου. Τον αγώνα αυτόν δε μπορούμε να τον διεξάγουμε μόνοι. Οι δυνάμεις μας δεν αρκούν για την αντιμετώπιση των δαιμονικών ενεργειών. Απαιτείται η βοήθεια και η ενίσχυση του Θεού. Γι' αυτό, όσο κι αν προκόψουμε στην αρετή, να μη ξεχάσουμε ποτέ ότι, αν δε προσέξουμε, υπάρχει ο κίνδυνος της εκ νέου πτώσης, καθώς ο διάβολος ουδέποτε επαναπαύεται, αλλά περιμένει την κατάλληλη στιγμή για να πλήξει και πάλι τους αγωνιστές. Να μη ξεχάσουμε, όμως, ν' αποδίδουμε δόξα και ευγνωμοσύνη στον Κύριό μας Ιησού Χριστό, ο Οποίος ενισχύει πάντοτε τους αγωνιστές Χριστιανούς στον διαρκή και συναρπαστικό πνευματικό τους αγώνα. ΑΜΗΝ!

Όσιος Ζήνων ο Ταχυδρόμος

Ο άγιος Ζήνων καταγόταν από την Καισάρεια της Καππαδοκίας και ήταν γιος πλουσίων και ευγενών γονέων. Επί βασιλείας Ουάλη, ήταν διακομιστής της αλληλογραφίας του (364 – 374 μ.Χ.). Ο αυτοκράτορας Ουάλης υποστήριζε τους αιρετικούς Αρειανούς, και είναι εκείνος ο οποίος προσπάθησε να πιέσει δια του

έπαρχου Μοδεστού τον Μέγα Βασίλειο, αναγκάστηκε όμως να υποχωρήσει από την σθεναρή στάση του Αγίου Ιεράρχου. Ο Άγιος Ζήνων, μολονότι ζούσε σε τέτοια ατμόσφαιρα, διατήρησε ακέραιο το Ορθόδοξο φρόνημά του. Όταν ο βασιλιάς Ουάλης ανέβηκε στο θρόνο το 364μ.Χ κάλεσε στο παλάτι τον ξακουστό πλέον Ζήωνα και του ανέθεσε μεγάλα αξιώματα.

Όταν προέκυψε κενό στη θέση του βασιλικού Ταχυδρόμου, ο Ζήωνας προσφέρθηκε να προσφέρει τις υπηρεσίες του επιδιώκοντας με τον τρόπο αυτό να βρίσκεται κοντά στους Πατέρες της Εκκλησίας, τους ασκητές αλλά και τον απλό κόσμο που ζούσαν απλά και ενάρετα στην επαρχία. Κατά τη διάρκεια της Βασιλικής Ταχυδρομικής εργασίας, έργο δύσκολο και κοπιώδες, ο Ζήνων φιλοξενείται σε μοναστήρια και ασκητήρια ερημιτών, υμνώντας και δοξολογώντας το Θεό. Το όνομα του απλού και ταπεινού ταχυδρόμου του βασιλιά είχε γίνει γνωστό σε κάθε πόλη και χωριό και ιδιαίτερα στους φτωχούς και πάσχοντες. Μια Βασιλική Ταχυδρομική αποστολή προς τον επίσκοπο Καισαρείας Βασίλειο καθόρισε και τη μετέπειτα πορεία του Ζήωνα, καθώς μαγεύτηκε από το λόγο, το κήρυγμα, την ταπεινή, ασκητική ζωή του Βασιλείου.

Όταν πέθανε ο Ουάλης, αμέσως ο άγιος Ζήνων έριξε τη στρατιωτική ζώνη και αφού βρήκε ένα μεγάλο τάφο (πολλούς τέτοιους τάφους είχε το βουνό της Αντιοχείας) μπήκε μέσα σ' αυτόν και καθάριζε την ψυχή του με αυστηρότατη άσκηση. Το στρώμα του ήταν μια στοίβα από χορτάρια πάνω σε πέτρες. Ήταν ντυμένος με ένα τριμμένο ράσο· η τροφή του ήταν λίγο ψωμί, που του έφερνε κάθε δύο μέρες κάποιος φίλος του και το νερό το έφερνε από πολύ μακριά ο ίδιος. Έτσι πήρε πολλή χάρη από τον Θεό. Γι' αυτό, λέγεται, όταν επέδραμαν στον τόπο εκείνο οι Ίσαυροι και σκότωναν πολλούς ασκητές, ο άγιος Ζήνων με την προσευχή του τους τύφλωσε, με αποτέλεσμα αυτοί να μη βλέπουν την πόρτα του κελιού του.

Έτσι άγια αφού έζησε ο άγιος Ζήνων, σε βαθιά γεράματα παρέδωσε τη δίκαια ψυχή του στον Θεό.